

δί' τ' γάστρα σ' νά ψήσουν νιά τυρόπ' ττα; Εὐβ. ("Ακρ. κ.ά.) Συνών. γαστρί 2, γάστρος 1, μπογάνα, σάτσι, τσερέπα. 2) Εἶδος ἀβαθοῦς καὶ πεπλατυσμένης πηλίνης χύτρας ἢ καὶ ἀπλῆ πλάξ πηλίνη ἢ λιθίνη, ἐντὸς ἣ ἐπὶ τῶν ὁποίων ψήνεται προχειρῶς ἄρτος, πίττα, κλπ. Κύθν. Κύπρ.: Παροιμ. Ἡ πίττα τζαί ἡ γάστρα κάνουν τὸ σπίτι σπάστρα (διὰ τὴν ἐντεῦθεν προκαλουμένην σπατάλην) Κύπρ. Συνών. πλακί. 3) Τὸ μέρος τῆς ἐστίας, ἐφ' οὗ ἀνάπτεται ἡ πυρὰ Θράκ. (Κωστ. κ.ά.) Πβ. γωνιά. 4) Μετάλλινον γαστροειδὲς πύραυλον "Ηπ. (Ἰωάνν.) Συνών. μαγκάλι. 5) Τὸ ἀλώβητον κατώτερον μέρος θραυσθέντος κοιλοσχήμου πηλίνου ἀγγείου, χρησιμοποιοῦμενον διὰ τὴν ἐντὸς αὐτοῦ κατάσβεσιν ἀσβέστου ἢ ἄλλην ἀνάλογον χρῆσιν Νάξ. (Ἀπύρανθ. Τσικαλαρ.): Νά εἴρετε νερὸ μέσ' 'ς τὴ γάστρα δοῦ γαλαχτισμάτου Ἀπύρανθ. Βάνει τὸ νερὸ μέσα 'ς τὴ γάστρα καὶ κάνει τὸν πηλὸ Τσικαλαρ. Συνών. γαστρί 1β. 6) Πήλινον ἀγγεῖον μὲ μικρὰν βάσιν, ἀλλὰ πεπλατυσμένον καὶ κοιλιόσχημον πρὸς τὰ ἄνω (ἢ καὶ τὸ πρὸς τὴν βάσιν τμήμα θραυσθέντος ὁμοιοσχήμου οἰκιακοῦ ἀγγείου), ὅπερ πληρούμενον χώματος χρησιμοποιοῖται εἰς τὴν κατ' οἶκον καλλιέργειαν ἀνθέων, τὸ συνηθέστερον καλούμενον γλάστρα, δὲ ἰδ. Ἀπουλ. (Καλημ.) Εὐβ. (Αὐλωνάρ. Κονίστρ. κ.ά.) Ζάκ. Θήρ. Ἰθάκ. Καλαβρ. (Μπόβ.) Κάλυμν. Κέρκ. (Ἀργυράδ. κ.ά.) Κεφαλλ. Κρήτ. ("Αγιος Βασίλ. Ἱεράπ. Πεδιάδ. Σέλιν. Σητ. Σφακ. κ.ά.) Κύθηρ. Κύπρ. Κῶς Λευκ. Μεγίστ. Νάξ. (Ἀπύρανθ. κ.ά.) Παξ. Πελοπ. (Λάστ. Πιάν. κ.ά.) Ρόδ. Σίφν. Τῆλ. Φολέγ.: Ἐχω μιὰ γάστρα μὲ βασιλικὸ Ἰθάκ. Πότις' τ' γάστρα Λευκ. || Παροιμ. Χατίριν δοῦ βασιλικοῦ πίν-νει ἡ γάστρα τὸ ν-νερὸ (ἐπὶ τῶν κατ' ἀνάγκην εὐεργετούμενων πρὸς χάριν ἄλλου) Κάλυμν. || Ἄσμ.

Ἀπόψε τὰ μεσάνυχτα πὺν βασιλεύαν τ' ἄστρα, μὲ κλέφαν τὸ βασιλικὸ μὲ τὴ γυαλένια γάστρα Πελοπ. (Πιάν.)

Βασιλικὸν ἐφύτρεα σὲ μιὰ γυαλένια γάστρα κ' ἐγύρισε κ' ἐσκέπασε τὸν οὐρανὸ μὲ τ' ἄστρα Κρήτ. (Σητ.)

Καράβι, καραβάκι, πὺν πᾶς γυαλὸ-γυαλό, σὰ φονδωμένη γάστρα μὲ τὸ βασιλικὸ Λευκ.

Τοῦ νύφη μας ἡ κεφαλὴ γάστρα 'ναι μὲ τσι βιόλες κ' ἂν' ὅσες εἴμαστε 'παδέ, καλύτερ' εἶν' ἂν' ὅλες Κρήτ. (Πεδιάδ.)

Ἀ βῶ καὶ γιὰ τὴ γεφαλὴ, μιὰ γιάστρα μὲ τσι βιόλες 'ς τὴ 'ειτονιά πὺν κάθεται τσι δαιμονίζει ὅλες Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Σ' τὴ βόρτα τοῦ Παράδεισος εἶναι μιὰ γάστρα βιόλες, νὰ κόβγης κάθα Κυριακὴ, κ' ἐτὰ τσι κόβγουν ὅλες (ἐκ μοιρολ.) Κρήτ. (Ἱεράπ. κ.ά.) Συνών. γαστρί 1γ. 7) Ἡ κυψέλη τῶν μελισσῶν Ἰκαρ. Συνών. γαστρί 1ε. 8) Μεταφ., εἶδος μανδηλίου φέροντος κέντημα, ὅπερ παριστᾷ ἀνθοφόρον ἀγγεῖον Τῆλ. β) Παλαιὸν Ἑνετικὸν νόμισμα ἀξίας δύο σολιδίων Ζάκ.: Παροιμ. Εὐρηκε τὴ γάστρα τοῦ κουλλούρας (δηλ. τὸ νόμισμα τῆς βασιλόπιτας' ἐπὶ τοῦ εὐρόντος ἰσχυρὸν προστάτην. Διὰ τὴν μεταφορὰν τῆς σημασίας, βλ. Ν. Πολίτ., Παροιμ. 2, 276).

Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. Μακεδ. (Σαρακ.) Προπ. (Ἀρτάκ.)

γαστράκι τό, ἀμάρτ. 'ιαστράκι Νάξ. (Ἀπύρανθ.) γιαστράκι Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γαστρί, παρ' ὃ καὶ 'ιαστρί καὶ γιαστρί, καὶ τῆς ὑποκορ. καταλ. -άκι.

"Οστρακὸν κεράμιον, τεμάχιον μικρὸν ἐκ συντριβέντος πηλίνου ἀγγείου. Πβ. γαστρί 3.

γαστρένιος ἐπίθ. Κρήτ. Κύθν. Σέριφ. — Λεξ. Βάιγ. 'ιαστρένιος Νάξ. (Ἀπύρανθ.) γιαστρένιος Νάξ. (Ἀπύρανθ.) 'ιαστρένιος Νάξ. (Ἀπύρανθ.) γαστρενιος Θήρ. (Οἶα)

Τὸ Βυζαντ. ἐπίθ. γαστρένιος. Διὰ τὸν τύπ. 'ιαστρένιος, βλ. Γ. Χατζιδ., ΜΝΕ 2, 118. Ὁ ἀναβιβασμὸς τοῦ τόνου εἰς τὸν τύπ. γαστρενιος κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ γάστρινος, δὲ ἰδ.

Κεράμιος, πήλινος ἐνθ' ἀν.: Σκουτέλλια γαστρένια Κύθν. Ἐδὰ ἑλὶα χρόνια εἶχανε γαστρένια κιούγια Σέριφ. Τὸ 'ιαστρένιο τσικάλι νὰ σοῦ φέρω ἢ τὸ ἀλουμινένιο; Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Συνών. γάστρινος 1.

γαστρήσιος ἐπίθ. ἀμάρτ. γαστρήσιους Στερελλ. (Ἀρτοτ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γάστρα καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ήσιος. Ὁ ψηθεὶς ἢ μαγειρευθεὶς διὰ τῆς «γάστρας», δι' ὃ ἰδ. γάστρα 1: Ψουμί γαστρήσιον.

γαστρί τό, Ἄνδρ. Θράκ. (Κεσάν. κ.ά.) Ἰκαρ. Κέρκ. Κρήτ. (Βάμ. Ἡράκλ. Σέλιν. Σητ. Σφακ. κ.ά.) Κύθηρ. Κύθν. Κύπρ. Παξ. Πόντ. (Κερασ. Οἶν. Ὀφ. Σινώπ. κ.ά.) Ρόδ. Σίφν. — Λεξ. Βάιγ. Μπριγκ. Δημητρ. γαστρίν Ἰκαρ. Κύπρ. Πόντ. (Ἱμερ. Κερασ. Τραπ. κ.ά.) βαστρί Κάρπ. Κῶς Νίσυρ. Ρόδ. Τῆλ. Χάλκ. 'αστρί Κάρπ. 'ιαστρί Νάξ. (Ἀπύρανθ.) γιαστρί Νάξ. (Ἀπύρανθ.) χαστρί Ἰκαρ. Σύμ. γραστὶ Πόντ. (Οἶν. κ.ά.) γραστὶ Ἀπουλ. (Καλημ.)

Τὸ ἀρχ. οὐσ. γαστρίον. Διὰ τὴν τροπὴν τοῦ γ εἰς χ εἰς τὸν τύπ. χαστρί, βλ. Γ. Χατζιδ., ΜΝΕ 2, 420/21.

1) Τὸ περὶ τὴν κοιλίαν καὶ πρὸς τὸν πυθμένα τμήμα τῶν πηλίνων ἀγγείων Κύπρ. Ρόδ. κ.ά. — Λεξ. Βάιγ.: Ἐκάμαμεν τὸ γαστρί, τώρα θὰ χτίσωμε τὸ πιθάρι (εἰς τὴν γλῶσσαν τῶν ἀγγειοπλαστῶν) Ρόδ. || Ἄσμ.

Μέσα 'κεῖ 'ν' τὸ πιθαροῦδιν/τὸ ἐξηνταγομαροῦδιν· ἔσκυψε νὰ τοῦ γενητῇ/κ' ἑκατό το ὡς τὸ γαστρίν (δηλ. τὸ ἐκένωσε μέχρι τῆς κοιλίας) Κύπρ. β) Τὸ ἀπὸ τῆς κοιλίας καὶ κάτω ἀκέραιον τμήμα θραυσθέντος καὶ κολοβωθέντος κατὰ τὸ ἄνω μέρος πηλίνου ἀγγείου, κατάλληλον εἰς ποικίλας προχειροὺς χρήσεις (οἶον: εἰς τὸ ἄρμεγμα προβάτων, τὴν παράθεσιν τροφῆς ἢ ὕδατος εἰς οἰκόσιτα ζῶα ἢ πτηνά, τὴν διατήρησιν ὕδατος διὰ τὸ «βάψιμο» σιδηρῶν ἐργαλείων, τὴν διαφύλαξιν τέφρας χρησίμου διὰ τὴν πλύσιν τῶν ἐνδυμάτων, τὴν ἐμφύτευσιν καλλωπιστικῶν φυτῶν, τὴν νυκτερινὴν οὐρησιν, κλπ.) Κάρπ. Κέρκ. Κύθν. Κύπρ. Κῶς Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Παξ. Πόντ. (Ἱμερ. Κερασ. Ὀφ. Σινώπ. Τραπ. κ.ά.) Σίφν. Σύμ. Τῆλ.: Βάλε τὰ πίτερα 'ς τὸ γαστρί νὰ φᾶν οἱ κόττες Παξ. Φέρε μου τὸ 'ιαστρί μὲ τὰ πίτερα Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Φέρε τὸ 'ιαστρί τοῦ γάττη αὐτόθ. Σ' τὸ 'ιαστρί θὰ φ'τέρω τὸ βασιλικὸ αὐτόθ. Ἀμον γαστρίν ἐποίησες τὸ σκεῦος -ι- μ' (οἶονεὶ οὐροδόχον ἀγγεῖον, δηλ. πολὺ ἀκάθαρτον) Πόντ. (Ὀφ. κ.ά.) || Ἄσμ.

Στρατὶν μ' ἦταν κ' ἐδιάβαιν-να ἀπὸ τὸν αἰν-Φώτη, τὰ γιαιτρικά του εἶχεν τα εἰς τὸ γαστρί τοῦ μπότη (μπότης=πήλινον ὑδροδοχεῖον) Κύπρ. Συνών. γάστρα 5. γ) Ἀγγεῖον πήλινον τοῦ αὐτοῦ περίπου σχήματος πρὸς τὸ προηγούμενον, κατασκευαζόμενον καὶ χρησιμοποιοῦμενον εἰδικῶς εἰς τὴν οἰκιακὴν ἀνθοκομίαν Κρήτ. (Σέλιν. κ.ά.) Πόντ. (Οἶν. Σινώπ. Τραπ. κ.ά.)—Λεξ. Μπριγκ. Δημητρ.:

Ἔχω δύο γαστρία καραφούλια Τραπ. Ἀδρεύω τὸ γαστρί (ποτίζω τὴ γλάστρα) Οἶν. || Γνωμ. Μουδὲ σκυλλί, μουδὲ καττί, μουδὲ γαστρί (ἐνν. ὅτι οὐδὲν τούτων πρέπει νὰ ἀπασχολῇ τοὺς νεονύμφους) Σέλιν. Συνών. γάστρα 6, γλάστρα, γλαστρί. δ) Κυαθίσκος πῆλινος εὐτελής Παξ. : Φέρε τὸ ἔρ' μοι σου τὸ γαστρί γιὰ νὰ σοὺ βάλῃ τὸν καφέ σου. Πβ. γαστροκόπουπα. ε) Κυψέλη μελισσῶν Ἰκαρ. Πβ. γάστρα 7. 2) Γάστρα 1, δ ἰδ. Θράκ. (Κεσάν. κ.ά.) Ἡ σημ. καὶ Βυζαντ. 3) Οἶονδ' ἵποτε κεράμιον ὄστρακον, τεμάχιον συντριβέντος πηλίνου ἀγγείου Ἀνδρ. Ἀπουλ. (Καλημ.) Κάρπ. Κρήτ. (Βάμ. Ἡράκλ. Σητ. Σφακ. κ.ά.) Κύθηρ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Νίσυρ. Ρόδ. Σίφν. Σύμ. Χάλκ. : Βάλε κάρβουνα 'ς τὸ γαστρί Σφακ. Ἑλληνικὸ βαστρί (ὄστρακον ἀρχαίου Ἑλληνικοῦ ἀγγείου) Ρόδ. Φτεῖς 'ς ἓνα βαστρί καὶ τὸ πετῆς καὶ κάμνει τοῦμπε Νίσυρ. Τὰ ἱαστριά τῆς σπασμένης λαΰνας θέλω τα Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Μουρέ, μὰ ὅλη μέρα θὰ κάθῃσαι νὰ κοπανίζῃς γιαστριά; εἶδα θὰ τὰ κάμῃς; αὐτόθ. || Φρ. Αὐτὸς ξανοίγει τὸ γαστρί (δηλ. ἀσχολεῖται ἐρασιτεχνικῶς μὲ τὰ ὄστρακα τῶν ἀρχαίων ἀγγείων) Κρήτ. (Ἡράκλ. κ.ά.) Συνών. βήσαλο, γαστράκι, γαστρούδιν, γυαλί, κεραμιδάκι. Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τύπ. Γαστρί Ἰθάκ. Γαστριά Κύπρ. Βαστριά Κάρπ. Ρόδ.

γαστρίζω ἀμάρτ. γαστρίζον Ἡπ. (Ἑλλην.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γάστρα.

Ψήνω ἄρτον ἢ φαγητὸν μὲ τὴν «γάστραν», δι' δ ἰδ. γάστρα 1: Γάστρισα τρία ψουμιά ἀπ' τοῦ προῦ. Κάποια γαστρίξ', εἶδα πούλὸ καπνὸ νὰ βγαίῃ.

γαστρίκα ἡ, Πόντ. (Ὁφ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γάστρα καὶ τῆς ὑποκορ. καταλ. -ίκα.

Μικρὰ «γάστρα», δι' δ ἰδ. γάστρα 6.

γαστρικὸς ἐπίθ. λόγ. σύνθη. γαστρική Κεφαλλ. Πελοπ. (Ἀνδρούς.) γλαστριτσή Σῦρ. γλαστρικά Πελοπ. (Γαργαλ.) Ἐξ ἀμαρτ. Βυζαντ. ἢ καὶ παλαιοτ. ἐπίθ. γαστρικός. Διὰ τοὺς τύπ. γλαστριτσή, γλαστρικά, πβ. γλάστρα.

1) Ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν γαστέρα (ἰδίᾳ ὡς ὅρος τῆς ἱατρικῆς) λόγ. σύνθη. : γαστρικός πυρετός - γαστρική δηλητηρίασις - γαστρικὸν ὕγρον. β) Τὸ θηλ. ὡς οὐσ. (κατὰ παράλειψιν τοῦ οὐσ. ἀρρώστια), ἢ πεπτικὴ διαταραχή, ἢ ἱατρικῶς καλουμένη «γαστρίτις» Κεφαλλ. Πελοπ. (Ἀνδρούς.) Σῦρ. : Τὸ ἔπιασε γαστρική τὸ παιδί Ἀνδρούς. Μὴ δρωτε μοῦρες, παλιόπαιδα, θὰ σᾶς πιάσῃ γαστρική αὐτόθ. γ) Τὸ οὐδέτ. κατὰ πληθυντ. ὡς οὐσ. (κατὰ παράλειψιν τοῦ οὐσ. ἐνοχλήματα), ἢ νόσος γαστρίτις λόγ. σύνθη. καὶ δημῶδ. Πελοπ. (Γαργαλ.) Ὑποφέρει ἀπὸ γαστρικά λόγ. σύνθη. Εἶναι ἄρρωστος ἀπὸ γλαστρικά Γαργαλ.

γάστρινος ἐπίθ. Ἀμοργ. Ρόδ. Σχιν. ἱάστρινος Νάξ. (Ἀπύρανθ.) βάστρινος Ρόδ. γάστρενος Πόντ. (Ἰνέπ.) βάστρενος Ρόδ. Τῆλ. χάστρενος Σύμ. γλάστρενος Ἡράκλ.

Τὸ Βυζαντ. ἐπίθ. γάστρινος. Διὰ τὸν τύπ. χάστρενος πβ. γαστρί, διὰ δὲ τὸν τύπ. γλάστρενος, πβ. γλάστρα.

1) Γαστρένιος, δ ἰδ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Ἀμοργ. Ἡράκλ. Ρόδ. Σύμ. Σχιν. Τῆλ. : Τὸ γυφέλι εἶναι γάστρινον Ἀμοργ. Σχιν. Πρὸ καλὰ εἶ' δὰ ἱάστρινα θυμιάτα, βορεῖς καὶ βάνεις δγὸ - τρία καρβουνάκια μέσα Ἀπύρανθ. Ἡῦρα ἓνα βάστρινον ἀγγειοῦδάκι (δηλ. μικρὸν ἀρχαῖον Ἑλληνικὸν ἀγγεῖον) Ρόδ. Γυφέλια γλάστρενα Ἡράκλ. βάστρενον ἀμούργι (ἀμούργι = ἀμόλγιον, δοχεῖον δι' ἄρμεγμα) Τῆλ. 2) Τὸ οὐδ. ὡς οὐσ. (κατὰ παράλειψιν τοῦ οὐσ. σκεῦος), πῆλινον πλατύστομον καὶ στερεὸν ἀγγεῖον Πόντ. (Ἰνέπ.)

γάστρισμα τό, Ἡπ. (Ἑλλην.)

Ἐκ τοῦ ρ. γαστρίζω.

Ἡ ἐψησις ἄρτου ἢ φαγητοῦ διὰ τῆς «γάστρας», δι' δ ἰδ. γάστρα 1: Εἶχα γάστρισμα σήμερα.

γαστρίτης ὁ, ἀμάρτ. γαστρίτ'ς Στερελλ. (Ἀχυρ. κ.ά.) ἱαστρίτης Κύθηρ. — Λεξ. Δημητρ. ἐν λ. γαστέρα.

Κατὰ μετασχηματισμὸν ἐκ τοῦ συνων. λογ. ἱατρικοῦ ὅρου γαστρίτις, ἡ.

1) Ἐπὶ ἀνθρώπων, ἡ γαστραλγία, αἱ γαστρεντερικαὶ ἐνοχλήσεις Στερελλ. (Ἀχυρ. κ.ά.) — Λεξ. Δημητρ. ἐνθ' ἀν. : Ἔχου γαστρίτ' κι δὲ γάτ' νὰ φάου τίποντα. Ἀχυρ. Μοῦ' πι οὐ γιαιτρός πὼς ἔχου γαστρίτ' αὐτόθ. Συνών. γαστέρα 2.

β) Ἡ γαστραλγία ἱππων, ἡμιόνων καὶ βοῶν Κύθηρ. Συνών. στρόφος. Πβ. καὶ Ν. Πολίτ., Λαογρ. 1 (1909), 389.

γαστρίτσα ἡ, Ἀλόν. Μεγίστ. Σκόπ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. γάστρα διὰ τῆς ὑποκορ. καταλ. -ίτσα.

Ἡ μικρὰ «γάστρα», δι' δ ἰδ. γάστρα 6 ἐνθ' ἀν.

γαστροβόλι τό, ἀμάρτ. ἱαστροβόλι Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γάστρα ἢ γαστρί καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -βόλι.

1) Πλῆθος ἀπὸ «γάστρες», δι' δ ἰδ. γάστρα 6: Μωρή, εἶδα ἱαστροβόλι εἶν' ἐτοῦτο; Πότε τσ' ἐκάμετε τόσες γιάστρες; 2) Πλῆθος, σωρὸς ἀπὸ «γαστριά», δι' δ ἰδ. γαστρί 3: Μουρέ, μὰ εἶδα τό 'θελες τὸ ἱαστροβόλι ἐτοῦτο κ' ἐκουβάλεμες το μέσ' 'ς τὴν αὐλή;

γαστροθέμι τό, ἀμάρτ. ἱαστροθέμι Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γάστρα ἢ γαστρί καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -θέμι.

Γαστροβόλι, δ ἰδ.

γαστροκουλλούρα ἡ, ἀμάρτ. γαστροκούλλουρα Στερελλ. (Ἀχυρ. κ.ά.)

Ἐκ τῶν οὐσ. γάστρα καὶ κουλλούρα. Διὰ τὴν μετακίνησιν τοῦ τόνου, βλ. Γ. Χατζιδ., ΜΝΕ 2, 167 κέξ.

Κουλλούρα ἄρτου ἐψηθεῖσα μὲ τὴν «γάστραν», δι' δ ἰδ. γάστρα 1: Ἐφαγα γαστροκούλλουρα μὲ τυρὶ κι 'φχαρ' - στήθ' κα.

γαστροκόπουπα ἡ, Κύθν. Σέριφ. Σίφν.

Ἐκ τῶν οὐσ. γάστρα καὶ κούπα.

Εἶδος κυάθου ἢ πινακίου πηλίνου ἄνευ ἐσωτερικῆς γανώσεως ἐνθ' ἀν. : Ἡπινα κρασί μὲ τὴ γαστροκόπουπα Σίφν. Πβ. γαστρί 1δ.

γαστρολόγος ὁ, ἀμάρτ. γαστρολόγους Ἡπ. (Χουλιαροχ. κ.ά.) Στερελλ. (Μέγα Χωρ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γάστρα καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -λόγος.

Ἡ εἰδικῶς κατασκευαζομένη ἐσοχή εἰς τὸν τοῖχον τοῦ μαγειρείου διὰ τὴν τοποθέτησιν τῆς «γάστρας», δι' δ ἰδ. γάστρα 1 ἐνθ' ἀν.

γαστροπήθωμα τό, ἀμάρτ. γαστροπήθουμα Ἡπ. (Ἑλλην.)

Ἐκ τῶν οὐσ. γάστρα καὶ (ἀ)πήθωμα, δι' δ ἰδ. ἀπόθωμα.

Γαστρολόγος, δ ἰδ.

γαστροπούλο τό, ἀμάρτ. γαστρόπον Πόντ. (Τραπ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γάστρα καὶ τῆς ὑποκορ. καταλ. -πούλο, δι' ἣν ἰδ. -πούλος.

Γαστρίτσα, δ ἰδ.

